

228

nior: sive carminibus hæc inserantur, sive soluta oratione narrentur, tanquam quæ neque dictu sancta sint, neque utilia, neque inter se consona. Quæ §. hoc diximus de actionibus liberis, non promiscuè ad omnes sententiae jam recensitæ defensores applicari velim; sed ad illos tantum, qui in eadem propugnanda longius progressi sunt.

§. 12. Reponsum ad argumenta si desideres, ea certè adeò levia sunt, ut nisi difflari ea velis halitum retrahas, opus habeas. Ad. i. Resp. quod canon hic: quæ fieri possunt per pauca, frustra fiunt per plura, frustra omnino huc trahatur; cum non ubivis, cum primis si sermo sit de actionibus DEI, obtineat. Sic v. g. DEUS pro infinita sua potentia, in ictu oculi, omnia, quæ vastus orbis continet, creare poterat, ergo frustra sex dierum intervallum creationis operi insumisit: DEUS per viam longè compendiosorem Israelitas in terram Canaan traducere poterat, ergo frustra per tot ambages & diverticula eos circumduxit: ἀλπον. DEUS enim & natura nihil faciunt frustra; quin potius in omnibus, quæ DEUS facit, facti sui ratio ipsi constat. Addo, canonem tum demum obtainere, si per pauca quæ fiant, fiant & que bene, nec aliqua tollatur perfectio, at vero posito, DEUM per se solum omnia peragere, creaturæ omni privarentur perfectione, quod est & que absurdum. Ad 2. Resp. nondum esse evictum, se solo agere esse modum agendi omnium perfectissimum; majorem nam perfectiōnem arguere videtur, aliis quoque virtutem agendi largiri, & cum illis ad varios effectus concurrere, imprimis, cum DEUS per hoc, quod cum creaturis ad effectum eorundem concurrit, non desinat totum effectum producere. Quod enim dicebatur efficientiæ divinæ per hoc aliquid decedere, id in solidum negamus, sed potius dicimus, DEUM totum effectum elicere, quamvis alia ratione, quam creaturæ. Non

B

tabis